

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 7 Φεβρουαρίου, 1852.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΝ.

[Συνέχεια από Αριθ. 33.]

Ὁ μὴν Ἀπρίλιος ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα του.

Πρῶτα ἦτον· ὄτε ἐγερθεὶς ἐκαθήμεν μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, συλλογιζόμενος τὰ συμβάντα τῆς παρελθούσης νυκτός. Πῶς; ἔλεγα, νὰ κατατρέχη ἐμὲ ἡ τύχη; Τίς ἤλιπιζεν, ὕστερον ἀπὸ τόσον καιρὸν νὰ ἐπανιδῶ τας φρικαλεὰς ἐκείνας οὐρανὰς θεατριζομένας ἐντελῶς; Σύμπτωσις παράδοξος! Λοιπὸν παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπόγω ἢ σκιά ἐκείνης θέλει μὲ κατατρέχει διηλεκῶς; καὶ ἐμένα ἄναπολῶν καὶ ἀναμνηστικῶν τὰ παρελθόντα αὐτὰ ἐξ ἑνός, καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ἄτοπον τὸ ὀποῖον ἔπραξα πηδήσας ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σιγηῆς καὶ ἐμποδίσας τὴν παράστασιν, διότι ὡς μ' ἔκαμον τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν αὐτὴν ὕστερον, δὲν ἐμελλεν ἡ κόρη νὰ φονευθῆ ἄληθῶς, ἀλλὰ κατὰ προσποίησιν, ἐπειδὴ οὕτως ἀπῆτει τὸ δράμα. Ἐν γένει ἡ πρᾶξις μου αὕτη ἐγράφη καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἡ πόλις ὅλη τὴν ἐγνώριζε, διότι ἡ ἔνεκα τούτου, ἡ ἔνεκα τῆς ὑψηλῆς μου θέσεως, ἡ διότι, κατ' αὐτοὺς, παράδοξος ἐγὼ ἦμην ἄνθρωπος, παντοῦ ὅπου καὶ ἂν διέβαινα, τοιοῦτος συνηθροίζετο κόσμος ἵνα μὲ ἴδῃ, ὥστε πολλά-

κις ἠναγκαζόμεθα νὰ διασχίζωμεν τὸ πλῆθος καὶ νὰ περῶμεν.

Τὸ μέγα ὄρολόγιον τῶν ἀνακτόρων ἐσήμαινεν ἤδη τὴν δεκάτην π. μ. κ' ἐγὼ ἀκόμηδὲν εἶχα διώξει τῆς μνήμης μου οὐδὲν τῶν προεκτεθέντων· εἰς ὑπηρετῆς ἀνοίξας τὰ πτερὰ τῆς θύρας μου, ἀνήγγειλε τὴν *Κ. Λόλα-Μοντὲς*. Τὸ πνεῦμά μου ὀλίγον ἠούχασεν, ἠγέρθη ἐκ τοῦ ληθάργου μου, καὶ ὁ νοῦς μου εἰς ἄλλα ἤρχισε νὰ περιστρέφεται ἀντικείμενα· εἰσήλθε περικορῆς ἢ χαριεστάτη ἐκείνη κόρη, μ' ἔειπε τὴν χεῖρά της, καὶ ἡ χεῖρ μου ἔτρεμε, τ' ὁμολογῶ, *Σιγγ*, κρατοῦσα τὴν ἰδιότητά της.

— Ἴδου, ἐφύλαξα τὴν ὑπόσχεσίν μου, μὲ λέγει μειδιῶσα, καὶ ἔσπευσα σήμερον νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ. — Μεγάλῃ εὐχαριστήσας, *Κορία* μου, τῇ εἶπον, διότι βλέπω πλησίον μου τὴν πρώτην τῆς Εὐρώπης ψάλτριαν, τῆς ὁποίας ὁ φθόγγος εἶναι μελωδικώτερος καὶ αὐτῆς τῆς ἀηδῆδος. Τώρα ἀρχόντως ἐγνώρισα πόσον ἀξίζει διὰ τὴν Εὐρώπην εἰς εὐφῶνος λάρυγγ. — Εἶσθε πολὺ καλὸς, *Κύριε Πρέσβυ*, ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ δι' ἄλλοτε. — Πῶς, φίλη μου, τὰ καλὰ πρέπει νὰ λέγονται πάντοτε. . . . Πλὴν μὲ συγχωρεῖτε καὶ νὰ σὰς εἶπω διατὶ τόσον μελαγχολική; — Μὴν ἐρωτᾶτε φίλε μου, κινδυνεύω νὰ χάσω ἀπὸ μίαν μου κρεῖον 1,500,000 φράγκα, διὰ τινὰ πατριὰ κτήματα, τὰ ὅποια ἀδίκως, κατακρατεῖ εἰς θεαῖός μου· ἀπὸ δικαστήριον εἰς δικαστήριον, κατηγάλωσα ὅλην ἐν γένει τὴν περιουσίαν μου, καὶ τώρα ὄτε ἡ ὑπόθεσις μου ἤλλαξε μορφήν προοδεύουσα ἐπὶ τὰ κρεῖττω, ὡς λέγουσιν οἱ δικηγόροι μου, δὲν ὑπάρχουν

φορτία βελών και τόξων· ἀλλὰ καὶ τοὶ ἀγρόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν ἦτον ἀδύνατον νὰ πεισθῶσι νὰ ρίψωσιν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ σωροῦ, καὶ ἀπῆρχοντο πάλιν οὐχ ἦττον πεφορτισμένοι ὡς καὶ πρότερον. Εἶδον πολλὰς γραῖας αἰτίνες ἔρριπτον τὰς ρυτίδας των, καὶ πολλὰς νέας αἰτίνες ἐξέδερν τὸ μέλαν αὐτῶν δέρμα. Εἶδον δὲ καὶ εἰς μεγάλους σωροὺς κοκκινισμένας βίνας, μεγάλα χεῖλη, καὶ σεσηπότες οὐδέ τι. Καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ βουνοῦ συνέκειτο ἐκ σωματικῶν ἐλαττωμάτων. Ἀλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων μὲ ἐξέπληξεν ἦτον ὅτι δὲν εἶδον κανένα νὰ ρίψῃ ἐν τῷ σωρῷ κανέν τῆς ψυχῆς του ἐλάττωμα, οὐτε κανέν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς προλήψεις των, τὸ ὅποιον καὶ ἠλπίζον μάλιστα ὅτι ἤθελον πράξει οἱ ἀνθρώποι κατὰ τὴν καλὴν των ταύτην περίστασιν. Ἐλέγε τις ὅτι ἤλθε νὰ ρίψῃ τὸ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν του, ἀλλ' ἐξετάσας ἐν τῷ σωρῷ, παρετήρησα ὅτι ἀντ' ἐκείνων ἔρριψεν ἐν αὐτῷ τὴν μνήμην του. Ἔτερος δὲ τις ἀντὶ τῆς ἀγνοίας του, φέρων ἔρριψε τὴν μετριοφροσύνην του.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

E.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ. — ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΤΙΝΟΣ

Κάνεν ἄλλο, λέγει ὁ σοφὸς Πλάτων, δὲν εἶναι τοσοῦτον εὐάρεστον ὅσον ν' ἀκούῃ τις ἢ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπομένως δὲ τίποτε δὲν ὑπάρχει τερπνότερον εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὴν νὰ βλέπῃ τις ἀνθρώπον ἀκούοντα χωρὶς σκοπὸν νὰ προδώσῃ, καὶ λαλοῦντα χωρὶς σκοπὸν νὰ ἀπατήσῃ.

Μεταξὺ ὧν ὅσα διηγῶνται περὶ τοῦ Κάτωνος μεγίστην παρέχει εἰς αὐτὸν τιμὴν ὅ,τι ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Χαιρωνεὺς φιλόσοφος. Ἐπειδὴ συνηγορῶν τις περὶ τινος κρινομένου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ παρέξῃ πλειότερους τοῦ ἐνὸς μάρτυρας, (ἐνῷ ὁ νόμος ἀπῆται δύο), ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴν, τὴν ἀρετὴν προτείνων καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ ὑποκειμένου τὸ ὅποιον ἔφερε μάρτυρα, « ἀφοῦ ἀπεκρίθη ὁ πραιτωρ, ὁ νόμος ἀπαιτῆδύο εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶ ἕνα, ἅς ἦτο καὶ αὐτὸς ὁ Κάτων.» Τοιοῦτος δὲ λόγος προφερόμενος ἐξ ἀνδρός, δικαστικῶν περιβεβλημένου χαρακτῆρα, ζῶντος ἐν τῷ Κάτωνος, δεικνύει ποῖαν ὑπόληψιν ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἔχειε μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν του περὶ τῆς εἰλικρινείας του.

Μεγαλητέρα ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κατάλογον τῶν κοινωνικῶν ἡμετέρων παρὰ νὰ φυλάττῃ τις τὴν εἰλικρινείαν εἰς τε τὴν συνομιλίαν καὶ τὴν διαγωγὴν του, καὶ νὰ φροντίζῃ μῆτε νὰ προσφέρῃ λόγον, μῆτε

νὰ πράττῃ ἔργον τὸ ὅποιον ἤθελεν ἀντίκεισθαι εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Κατὰ δυστυχίαν ὁμοίως ἡ Τιμιότης καὶ ἡ Εἰλικρινεία εἶναι τὴν σήμερον λέξεις κεναὶ καὶ ἀνυπαρκτοί, παραχωρήσασαι τὴν ὁποίαν κατεῖχον πρότερον θέσιν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὸν Δάλον καὶ τὴν Υπόκρισιν. Ἡ διάλεκτος μάλιστα τῆς συνομιλίας τοσοῦτον, ὡς λέγει ἐπιστημὸς τις νεώτερος συγγραφεύς, κατεπνίγη ἀπὸ τὴν ματαιοφροσύνην καὶ τὸς κούφους φιλοφροσύνας, καὶ τοσοῦτον μετεπλάσθη μὲ τὰς συνήθειας ἐκφράσεις τῆς εὐπροσηγορίας, ὥστε ἂν ἦτο δυνατὸν ὁ πρὸ αἰῶνων τινῶν ζῶν νὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κόσμον, ἤθελε χρεισθῆ πραγματικῶς ἰδιαίτερον λεζικὸν διὰ νὰ ἐνοήσῃ τὴν γλῶσσάν του, καὶ ἤθελε δοκιμάσῃ κόπον πολλὸν νὰ ἐμβαιεύσῃ εἰς τὸ πλῆθος τῶν φιλοφρονητικῶν λέξεων καὶ φράσεων. Τοῦτο δὲ τὴν σήμερον καλεῖται Ἐξευγενισμὸς, καὶ τοῦτο καὶ ἡμεῖς γερσὶ τε, ποσὶ τε ἐπὶ πᾶσι θηρεύομεν, ὡς μικρὰ καὶ μηδαμινὰ τὰ ἡμέτερα ἀποσοβοῦντες.

Ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ ὡς περὶ τῆς ὕλης ταύτης διαπραγματευομένη εἶναι περίεργος καὶ ἀστεία. Λέγεται δ' ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τινος ἐν Ἀγγλίᾳ πρέσβειος τοῦ Βανταμίου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β' (τὸ 1682.)

« Δέσποτα! Οἱ ἄνθρωποι μετὰ τῶν ὁποίων ἤδη συγκατοικῶ ἔχουσι γλώσσας πολλὰ μᾶλλον ἀπεχούσας τῆς καρδίας των παρ' ὅσον τὸ Δουδίνιον ἀπέχει τοῦ Βανταμίου. Ἀποκολοῦσι σὲ καὶ τοὺς ὑπηκόους σου βαρβάρους, διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἐπὶ τοῦ στόματος ὅ,τι καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας· αὐτοὶ δὲ νομίζουσιν ὅτι εἶναι πολιτισμένοι, διότι ἄλλα μὲν λέγουσι διὰ τῆς γλώσσας, ἄλλα δὲ φρονοῦσι διὰ τοῦ νοῦς, τὴν μὲν ἀλήθειαν δηλαδὴ ὀνομάζουσι βαρβαρότητα, τὸ δὲ ψεῦδος ἐξευγενισμὸν. Ὅτε τὸ πρῶτον ἤραξα εἰς τὸν τόπον, ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀποσταλεῖς ἵνα μὲ συγχαρῇ διὰ τὴν ἐλευσίαν μου, μὲ εἶπεν ὅτι ἐλυπεῖτο μεγάλως διὰ τὴν συμπαθίαν μοι τρικυμίας κατὰ τὸν πλοῦν. Ἐγὼ δ' ἐταρτήχην βλέπων αὐτὸν ἀδημονοῦντα διὰ χάριν μου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔμεινα εἰς ἀπορίαν, ἰδὼν αὐτὸν λίαν φαιδρὸν καὶ εὐθυμον, καὶ λαλοῦντα πρὸς ἐμὲ, ὡς νὰ μὴ μὲ εἶχε συμβῆ τὸ οὐδέν. Ἔτερος δὲ τις ἔλθων πρὸς ἐπίσκεψίν μου, μὲ εἶπε διὰ τοῦ διερμηνεύου του ὅτι εὐχαρίστως ἤθελε μὲ κάμειν ὅποιανδὴ ποτε ὑπηρεσίαν τὴν διέτασσα. Ἐγὼ δὲ τὸν εἶπον ὅτι μέλλων ἤδη νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν πόλιν, εἶχον χρεῖαν νὰ μοῦ φέρῃ καθ' ὅδον τὸ ἐπαυφόρεμά μου. Ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὸν γέλωτα ἀκούσας τὴν προσταγὴν μου ταύτην, καὶ διέταξε ἄλλον νὰ πράξῃ τὸ ἔργον τοῦτο. Ὁ κύριος τοῦ οἴκου εἰς τὸν ὅποιον ἔκατοίκησα, Σὲ ὁμιλῶ εἰλικρινῶς, μὲ εἶπεν, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ νομίζῃς ὅτι εἶσαι εἰς τὸν ἰδίον σου οἶκον, καὶ νὰ πράττῃς ἐλευθέρως ὅ,τι σὲ ἀρέσκει ἐν αὐτῷ. Ἐλαβον

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 25.)

Ἡ ἀγαθουργία καὶ ἡ πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας συμπάθεια εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν προσὸν τῶν γυναικῶν. Ἡ εἰκὼν τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ἀθυμίας, τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων συγκινεῖ τόσον βαθέως τὴν ψυχὴν αὐτῶν, ὥστε πρὶν καὶ συλλογιθῶσιν, ἡ ἐμφύτος αὐτῶν εὐαισθησία ἔδραμεν ἤδη πρὸς βοήθειαν, ἐν ᾧ εἰσέτι ὁ ἀνὴρ σκέπτεται περὶ τοῦ πρακτέου. Ὅθεν ἡ ἀγαθουργία αὐτῶν, ἂν ὄχι τόσον ἔλλογος, γίνεται ὁμοίως μετὰ πλειοτέρας ἐτοιμότητός τε ἅμα καὶ εὐλαβείας καὶ τρυφερότητος.

Ἄλλ' ἂς ἐξετάσωμεν, ἂν αἱ γυναῖκες, τοσοῦτον εὐαίσθηται πρὸς τὴν φιλίαν, πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ πρὸς τοὺς πάσχοντες, δύναται νὰ ὑψωθῶσι μέχρι τοῦ ἔρωτος τῆς πατρίδος, συμπεριλαμβανοῦσης ἅπαντας τοὺς πολίτας, καὶ μέχρι τῆς γενικῆς ἀγάπης πρὸς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα περιλαμβάνουσαν ὅλα τὰ ἔθνη.

Γάλλος τις συγγραφεὺς ἀναφέρων περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους: « Εἰς πάσας σχεδὸν τὰς κυβερνήσεις τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες ἀποκλειόμεναι τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀξιοματιῶν, καὶ μὴ δυνάμεναι ν' ἀπολαύσωσι τι ἀπὸ τῆς κράτος, μῆτε νὰ ἐλπίσωσι, λαμβάνουσαι δὲ ὀλίγον μέρος εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, καὶ τοῦτο περιοριζόμενον ὑπὸ τῶν νόμων, θεωροῦσιν, ὡς ἀδιάφορον, οἰονδῆποτε εἶδος νομοθεσίας. Μὴ πράττουσαι τι ὑπὲρ πατρίδος, μῆτε μαχομένηαι ποτὲ ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδεμίαν ἔχουσι κολακευτικὴν ἀνάμνησιν, συνδέουσαι αὐτὰς μετὰ τῆς πατρίδος διὰ τῆς φιλοδοξίας, ἢ τῶν κατορθωμάτων, ἢ τῶν ἀρετῶν. Ὅθεν εἶναι ἦττον ἐπιδεκτικαὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου, δι' ὃν προτιμᾷ τις τὸ ἔθνος παρὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς συμπολίτας παρὰ ἑαυτόν. Ἄν δὲ τις ἀντιτάξῃ ἡμῖν τὰς περιφρήτους πολιτίδας τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Σπάρτης, ἀποκρινόμεθα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγκρίνωμεν τὰς παλαιὰς δημοκρατίας πρὸς τὰ νεώτερα ἡμῶν συντάγματα, ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ἐλευθερίας δύναται τὸ πᾶν, ὅτι ὑπάρχουσι περὶ τὰς εἰρήσεις, καθ' ἃς ἡ φύσις μένει ἐκθαμβος, διότι δὲν εἶναι πλέον ἢ αὐτῆ, καὶ ὅτι αἱ μεγάλα ἀρεταὶ γεννῶνται ἐκ τῶν μεγάλων δυστυχημάτων. Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀπόγονοι τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Φωκίωνος, τοῦ Ἐπαμινώνδου καὶ τοῦ Σωκράτους, ἡμεῖς εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων κυκλοφορεῖ Ἑλληνικὸν αἷμα, ἀποκρούομεν τὰς ἰδέας ταύτας. Ἐὰν ὁ ἔρως τῆς πατρίδος ἦτον ἀποτέλεσμα μόνον ἐλπίδος ἀπολαύσεων

E.

τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των καὶ μὲ φρίκην καὶ ἀποτροπὴν βλέπουσι τοὺς αἰτίους τοῦ πολέμου.

Ἐὰν ὁμως δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔλθητε εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, πλησιάσατε εἰς τὰ παράλια μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, αὐτοῦ δὲ ἰσχυμένοι ἐμβλέψατε πρὸς τὴν ἐκτεταμένην θαλάσσαν.

Ἰδοὺ πλοῖα τοῦ πολέμου, γιγαντιαῖα, μόλις κινούμενα καὶ φέροντα πῦρ καὶ σίδηρον, πλέοντα ἐξ ἐνὸς καὶ ἄλλου μέρους—ἰδοὺ πόλεμος θαλάσσιος δευτέρου καὶ ἀλγεινότερου τοῦ τῆς ξηρᾶς—ἰδοὺ ἡ ναυμαχία ἐτοίμη ν' ἀποπέμψῃ εἰς τὸν ἄδην ψυχὰς—ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς ναυμαχίας σημεῖον ὑψοῦται, πλοῖον ἐπὶ πλοίου μετ' ὀρμῆς ἐμπίπτει, τὸ ἐν καταβυθίζει τὸ ἄλλο καὶ τρίτον διαδίδει τολμηρῶς καὶ ἐντέχνως πρὸς τὰλλα τὴν φλόγα τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρός.

Ἐδῶ τώρα φρίκεται ἡ θλιβερά καὶ φρικώδης εἰκὼν τοῦ θαλασίου πολέμου—ὁ ναύτης καὶ ὁ στρατιώτης ἄγνοεῖ ποῦ νὰ στρέψῃ πρὸς σωτηρίαν του—εἶναι περικυκλωμένος ὑπὸ δύο τρομερῶν καὶ δυσκινήτων ἐχθρῶν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ πυρός, θέλων νὰ ἐκφύγῃ τὴν φλόγα τοῦ πυρός, ἐμπίπτει εἰς τὴν ἀφρίζουσαν θάλασσαν, καὶ γίνεται βορᾶ τῶν ἰχθύων, ἐὰν δὲ ἐκφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς θαλάσσης, κατατρώγεται ὑπὸ τοῦ πυρός· τώρα στρέφει πρὸς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος, δὲν εὐρίσκει ὁμως σωτηρίαν, ὑψώνει λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπικαλεῖται τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, αὕτη ὁμως κατὰ τὸ παρὸν κωφεύει, ὅθεν ἀπελπισμένος, ρίπτεται ἐπὶ τινων συντετριμμένων καὶ φερομένων τῆδε κἀκεῖσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων πλοίων, ἐλπίζων τῆς ζωῆς του σωτηρίαν, πλὴν παλαίων κατὰ δυσκινήτων στοιχείων, ἀπέρχεται εἰς τὴν αἰωνιότητα, οὐδὲ μικρὸν ἔχνος τῆς ὑπάρξεώς του ἐγκαταλείπων.

Παυσάσης δὲ τῆς ναυμαχίας, ὁ λιμὴν τῆς πόλεως, ἐγγὺς τῆς ὑποίτης ἐγένειεν ἡ ναυμαχία, γέμει ἀνθρώπων, οἵτινες ἐρωτῶσιν, ἵνα μάθωσι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς· καὶ ἐνταῦθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς τῶν γονέων, αἱ ριμῶναι καὶ αἱ στεναγμαὶ ἀδελφῶν, συζύγων καὶ φίλων τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ πεσόντων εἶναι ἀλγεινότερος καὶ φρικωδέστερος τῶν προηγουμένων—ἐδῶ αἱ πεσόντες ἐστερηθήσαν καὶ τῶν τελευταίων παρηγορητικῶν τῆς ἐνταφιάσεως—ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑψωθῇ κοινὸς τάφος—διὰ τοὺς πεσόντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ δὲν ὑψοῦται αἰσθητὸν μνημεῖον.

Τὴν θλιβερὰν λοιπὸν καὶ φρικώδη τοῦ πολέμου εἰκὼνα βλέποντες καὶ αἰσθανόμενοι, ὦ ἄνθρωποι, φοίξατε καὶ ἀναθεματίσατε τοὺς ἐγείροντας πολεμίας ἔριδας· οὐδεμίαν λατρείαν καὶ προσκύνησιν δώσατε εἰς τὸν θεὸν τοῦ πολέμου—ζήσατε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ, αὗται εἶναι τὸ στηρίγμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας· ὁ λόγος καὶ τὰ ἔργα

τῆς εἰρήνης, εἶναι ἱκανὰ νὰ προστατεύσουν τὴν πρέπυσαν εἰς λογικὰ ὄντα ἐλευθερίαν καὶ δικαιοῦματα, χωρὶς καταστρεπτικῶν πολέμων.

Κ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:O:—

ΔΕΙΛΙΑ

Ἡ δειλία εἶναι φόβος ἄλογος διὰ πράγματα ἀνάξια φόβου, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φανταστικά. Ὁ δειλὸς φανταζόμενος κακόν τι, κινδυνεύει νὰ βλάψῃ τὴν ζωὴν, ἢ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ· φοβεῖται αὐτὸς, ὡς ἐὰν ἦτο ἀληθινόν, καὶ στερεῖται τὴν ἕσυχον ἀπολαυσιν τοῦ παρόντος ἀγαθοῦ μετ' τὴν φανταστικὴν ὄψιν τοῦ ἐνδεχομένου δεινοῦ. Χωρὶς νὰ ἦναι κίνδυνος τῶν χρημάτων αὐτοῦ, αὐτὸς πλάττει τοῦτον, καὶ ζητῶν φύλαξιν ἀσφαλεστέραν, κατανατᾷ πολλάκις εἰς ἀληθινὴν στέρησιν. Μέλλει ποτὲ βεβαίως νὰ ἀποθάνῃ· αὐτὸς ὁμως ὡς νὰ βλέπῃ ἑαυτὸν ἤδη ἀποθνήσκοντα, ὀλιγοψυχεῖ, ἀποφεύγει τὰς ἀναγκαίας εἰς τὴν ὑγιάν γυμνάσεις, μελαγχολεῖ, καὶ ἐπιταχύνει τῶντι τὸν θάνατον. Ὁ δειλὸς εἶναι πρὸς τοῦτους ὑποπτος πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ἀνεπιτηδεύει εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας. Τὸ θεραπευτικὸν τοῦ πάθους τούτου εἶναι νὰ φεύγωμεν τὴν ἀργίαν καὶ τὴν τρυφήν· νὰ θεωρῶμεν τὰ πράγματα κατὰ τὰς ὑποίας ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς ἀληθινὰς σχέσεις, καὶ προφυλαττόμενοι φρονίμως, νὰ δεχώμεθα τὰ ἀφευκτὰ μετ' ὑπομονῆς, καὶ νὰ μὴ ἀφίνωμεν ὡς παιδάρια τὴν φαντασίαν νὰ ἐκπλήττῃ ἡμᾶς μετὰ παράλογα φόβητρα.

Τότε μόνον καθίσταται περιττὴ πᾶσα θερησκευτικὴ διδασκαλία ἢ θεία, ὅτε αἱ ἄνθρωποι, πρὸς τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ διδασθῇ, δὲν ἔχουν ἰδέαν τινὰ περὶ ἀμαρτίας, ἢ ἀγνοοῦν τί ἐστὶν ἀρετὴ καὶ τί κακία, φαίνεται ὁμως, ὅτι τοιαῦτα πλάσματα ἀθῶα δὲν εὐρέθησαν μέχρι σήμερον εἰς τὴν γῆν, διὰ τοῦτο λοιπὸν οὔτε εἶναι δυνατόν οὔτε δίκαιον νὰ λείψῃ θεία διδασκαλία ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Νὰ ἐλπίζῃ τις ὅτι, προσευχόμενος καὶ παρακαλῶν τὸν Θεόν, μεταχειριζόμενος δὲ ἀναλόγως τῶν δυνάμεων του μέσα συντείνοντα εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων, εἶναι πράγμα τῶ ὄντι θεόρεστον καὶ ἀποδοχῆς ἄξιον, ἀλλὰ προσευχόμενος καὶ παρακαλῶν αὐτὸν, ἔχων δὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς πόδας ἀκινήτους, ὡς περιμένων δῆθεν ἀόρατόν τινα δύναμιν νὰ τὸν βοηθήσῃ, εἶναι πολὺ εὐχθὸς καὶ ἀνόητος, καὶ ἔχει μεγίστην χρεῖαν θείας διδασκαλίας.